

Salvátor

47

příloha

listopad 2018

POUŤ CHRUDIMSKÉ FARNOSTI DUCHOVNÍ MÍSTA FRANCIE

14. – 22. září 2018

La Salette – Le-Puy-en-Velay – Ars-sur-Formans – Taizé
Paray-Le-Monial – Sept-Fons – Nevers – Vézelay – Paříž

Příprava poutě do Francie

Petra Pudilová

V září jsme se opět po dvou letech vydali na velkou farní pout', tentokrát jsme putovali po stopách francouzských světců.

Příprava letošní pouti nám dala snad nejvíce zabrat. Nejprve výběr místa, kam pojedeme. Po Římě, Svaté zemi a Itálii se zdálo, že jsme si již všechny trumfy vystříleli. Když mě napadla Francie, zaskočila mě nejprve velká vzdálenost. Cestovat prstem po mapě je jiné než sedět hodiny v autobuse (na pouti jsme ujeli více než 3500 km). Potom výběr míst – co spojit, co vynechat, jak vše zkombinovat. A přestože jsem se za to intenzivně modlila, pořád se zdálo, že to úplně není ono. Ukázalo se, že někdy věci chtějí svůj čas, musí dozrát.

Když jsem začala pout' chystat, znala jsem jen ta nejznámější poutní místa Francie – Lurdy, Ars, Lisieux, Sept Fons - to je moje srdeční záležitost, letmo jsem slyšela o La Salettě. Jak jsem se začala touto zemí a jejími svatými zabývat více, objevila jsem mnoho dalších zajímavých míst, která jsme z menší či větší vzdálenosti měli. Nebylo možné zastavit se všude. Začaly se mně spojovat různé věci, ty zdánlivě bezvýznamné získávaly smysl. Byla jsem překvapena, kolik světců, ale i současných duchovních či autorů křesťanské literatury pochází ze země, o které jsem ještě před časem věděla jen málo. Je pro mě vždy velmi důležité dopředu se co nejvíce dozvědět o místech, která navštívíme, a lidech, kteří tam žili či ještě žijí, abych pak mohla nechat působit to, co je tam „svaté“, a nechat se tím prostoupit. Přijet připravena. Tak jsem za tu dobu chystání a promýšlení přečetla mnoho knih o francouzských světcích a nastudovala různé informace o místech, kde bychom se chtěli nebo měli zastavit.

Postupně jsme tedy došli k návrhu trasy, ale nemohli jsme najít cestovní kancelář, která by naši představu zrealizovala, uvedla v život. Se zakončením v Paříži, ještě k tomu na lodi, už vůbec ne. Cestovky jezdí do Lurd nebo do Fatimy, ale taková místa, kam jsme my chtěli, nenabízí žádná. Některé nás odmítly celkem drsně. Když se zdálo, že sen zůstane jen snem, ozval se ze Zlína pan Aleš Kučera. Nezapomenu na jeho radostný a odhodlaný hlas v telefonu, že by do toho šel, že je to pro něj výzva. Z vlakových poutí do Lurd, které pořádá, má dvě vynikající průvodkyně, které velmi podstatně přispěly ke zdárnému průběhu naší pouti.

A tak jsme se po všech přípravách na svátek Povýšení svatého Kříže vydali na pout'. Začali jsme v tichu hor v La Salette u Panny Marie a skončili také u Panny Marie, v rušné Paříži. Jsem si jista, že nás Maria vedla celou dlouhou cestu, že - stejně jako francouzští světci - putovala s námi. Jaké to bylo, to se dočtete v dalších příspěvcích.

Projeli jsme tedy kus Francie, ale když se podíváte blíže na mapu, zjistíte, že severní a východní části jsme neputovali. I tam jsou místa, kde nás francouzští světci očekávají – sv. Terezie v Lisieux, sv. Martin v Tours, Jana z Arku či betlémské mnišky. Že by příště? Uvidíme, kam nás Pán povede.

Díky vám všem, kteří jste se s námi vydali, a také velké díky vám všem, kteří jste zůstali doma a modlili se za nás. Byli jsme tak všichni spojeni. Nejeli jsme tam sami za sebe, ale za celou farnost. Vezli jsme vás tam s sebou...

Malá kronika naší pouti do Francie

Eva Vojnová

14. 9.

Odjíždíme po 16. hodině posílnění mši svatou a vědomím, že nás provázejí vaše modlitby a myšlenky.

15. 9.

První delší zastávka nás čeká v 6 hodin ráno ve Švýcarsku v kantonu Gruyeres. Je hezké pozorovat probouzející se den.

Kolem 10. hodiny vystupujeme z autobusu už ve Francii u hlubokého údolí, nad nímž se klenou dva mosty. Podle nich se místo také jmenuje Des Ponts. Jeden je dálniční, druhý mnohem starobylejší s názvem Křepelčí. Protahujeme se, fotíme, nebo jen pozorujeme krásu místa.

Do prvního cíle naší pouti – La Saletty – v Alpách ve výšce téměř 1800 m n. m. - se dostáváme kolem 3. hodiny odpoledne. Nejprve se ubytujeme v poutním komplexu, pak se setkáváme s polským knězem.

O hodinu později slavíme v krásné moderní kapli mši svatou. Po ní vycházíme ven, po vrstevnici obcházíme nejbližší vrchol a při tom se modlíme křížovou cestu. Večeříme ve velké jídelně s mnoha dalšími poutníky z různých konců světa.

Večer někteří z nás poslouchají zpěvy v místním kostele a pak vycházejí průvodem se svíčkami k místu zjevení.

16. 9.

Ráno v 6.45 slavíme mši svatou. Otcí Jiřímu připomíná atmosféru velikonočního rána: je ještě tma, ticho a chladno.

MUDr. Viliam Kopecký

Na pouti do Francie na mne nejvíce zapůsobil pobyt v La Salettě a zejména moment, kdy jsem se zadíval na bílou sochu P. Marie na hlavním oltáři. Nepochybně byla vytvořena velkým umělcem, neboť když jsem zaregistroval její pohled, nemohl jsem se od něj odtrhnout. Ten pohled mě úplně překvapil a zasáhl. Byl tak mnohoobsažný. Spatřoval jsem v něm velikou něhu a přitom moudrost bez jakékoliv naivity. Současně v něm byl výraz hloubky prožitého utrpení a akceptované bolesti. Ale i starostlivost o můj vlastní další život, o moji budoucnost, snad abych něco nepokazil, abych uměl jít po správné cestě. Škoda, že program poutě byl natolik nabitý, že jsem nemohl setrvat déle, abych mohl více ochutnávat další aspekty tohoto Matčina láskyplného pohledu. Vlastně teprve nyní jsem začal více chápat obsah některých přímluv Loretánských litaní, kterým jsem - jaksi racionálně - rozuměl, ale v nitru zůstávaly bez hlubší odezvy. Jsem rád, že jsem neodmítl pozvání na tuto pouť, když jsem zvažoval různá pro a proti: cenu, čas, útrapy cesty autobusem a další nepohodlí. To vše mi stálo za tyto chvíle pod pohledem Maminky.

V 9 hodin se vydáváme dál. Odpoledne jsme v cíli – v Puy en Velay. Město na Svatojakubské cestě vidíme nejprve z autobusu, pak jím procházíme. Vévodí mu dva skalnaté vrcholy sopečného původu. Na prvním je kaple svatého Michaela, na druhém pak socha Panny Marie. Většina je tak zdatná, že zdolává oba vrcholy, menšina se omezí jen na ten druhý. Před jeho návštěvou máme mši sv. v Mariánské kapli katedrály Nanebevzetí Panny Marie.

Hana Boušková

V týdnu od 14. do 22. 9. jsem se zúčastnila pouti po duchovních místech Francie, na kterou mě pozvala moje sestra z chrudimské farnosti. První zastávkou našeho putování byla vesnice La Salette, kde se v překrásném místě v horách před 172 lety zjevila Panna Maria La Salettská dvěma dětem – Mělanii a Maximinovi. Požádala je o předání poselství o pokání a smíření. Nezapomenutelným zážitkem byl večerní průvod se svíčkami pěšinou, kterou tehdy Panna Maria kráčela. Následující dny jsme navštívili další poutní místa - Le-Puy-en-Velay, Ars-sur-Formans, Tazé, Paray-Le-Monial a Sept-Fons. Zde bych ráda zmínila právě zastávku ve městě Le-Puy-en-Velay. Vystoupili jsme na skálu, kde se tyčí socha Panny Marie vysoká přes 16 metrů a vážící na 110 tun. Je odlita z 213 zabavených děl z krymské války. Ve městě Nevers jsme navštívili klášter, ve kterém žila Sv. Bernadetta Soubirousová a kde pomáhala ošetřovat nemocné. V Lurdech, odkud pocházela, se jí roku 1858 po 18 dní zjevovala Panna Maria – Krásná Paní, jak ji ona nazývala. Sv. Bernadetta byla laskavá, veselá a bezprostřední. Často a ráda se modlila růženec. Zemřela již v 35 letech. I přes její špatný zdravotní stav, byla její mysl klidná a vše přijímala s oddaností a důvěrou v Boha. Velmi silným zážitkem byla návštěva klášterní kaple v Nevers, kde je vystaveno její zcela neporušené tělo ve skleněné rakvi. Další zastávkou naší pouti bylo město Vézelay.

Putování jsme zakončili v Paříži, kde jsme si prohlédli mnoho historických pamětihodností při plavbě lodí po Seině. Návštěva katedrály Notre-Dame byla dalším nezapomenutelným zážitkem. Její majestátnost a posvátná atmosféra byly dech beroucí. Příjemně jsme prožili i čas v autobuse modlitbou růžence, zpěvem a vyčerpávajícím výkladem skvělých průvodkyň. Velký dík patří také řidičům, kteří s profesionalitou sobě vlastní zvládli celou pouť v často hustém provozu a cestu nám zpříjemňovali výbornou kávou a čajem. Byl to požehnaný týden. Ráda a často na tyto dny vzpomínám.

17. 9.

Naše cesta vede dál i krajem Lyonu do městečka Ars sur Formans, které proslavil svým působením na přelomu 18. a 19. stol. P. Jan Maria Vianney. Přijíždíme tam kolem 11. dopoledne, kdy je městečko tiché a panuje tam siesta.

V poledne slavíme ve velkém a výstavném kostele přímo u oltáře se zachovalým tělem světce mši svatou. Po ní poznáváme městečko. Někteří se jdou modlit do blízké kaple, jiní odcházejí na místo, kde se světec při příchodu do Arsu ptal malého pasáčka na cestu. Když ten mu ji ukázal, slíbil mu J. M. Vianney, že mu na oplátku ukáže cestu do nebe. Odpoledne nás místní kněz provádí po areálu a muzeu P. Jana Marii Vianneye v domě, kde žil.

Kateřina Marelová

Je ještě letní podvečer v malebném městečku Ars sur Formans. Už jsme prošli nádherný kostel originálně dostavěný k původnímu malému kostelíku, kde učil své zanedbané a nehodné ovečky víře a úctě k Bohu Farář arský, už známe i poutní areál s křížovou cestou, sochy roztroušené v okolí, tak ještě alej na nedaleký kopec nad obcí k místu setkání zbožného muže s malým chlapcem. Pamětní desku pod sousoším věnovali při příležitosti stého výročí úmrtí toho dávného chlapce jeho potomci... Den se sklání a my cítíme, že Jan Maria Vianney neukazuje cestu k nebi jen tomu malému dítěti, ale nám všem...

18. 9.

Po ránu vyjíždíme k dalšímu cíli – Tai-zé. V poledne po individuální prohlídce místa a přednášce o něm poklekáme nebo usedáme ke společné zpívané modlitbě ze zpěvníků, které jsou v moderním kostele k dispozici.

Odpoledne vyrážíme na další cestu, která končí ve městě Paray-Le-Monial. Tam se dostalo v 17. století svaté Marii Markétě Alacoque zjevení, díky němuž se po celém světě začala šířit úcta k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu. Přímo naproti kapli

Zjevení je klášter, kde jsme byli ubytováni a kde jsme také prožili mši svatou. Ještě před ní jsme si prohlédli velkou románskou baziliku z 11. a 12. století. Bohužel v tomto městě musela ze zdravotních důvodů do nemocnice paní doktor-ka Alena Drahokoupilová. Domů se pak vrátila ještě o den později než my z pouti. Komentovala to slovy: „Pán měl jiný plán.“

19. 9.

Dopoledne nejprve přijíždíme do opatství P. Marie v Sept Fons. Tam nás česky provedl jeden z deseti českých bratří, kteří patří do osmdesátičlenné komunity trapistů. Při výkladu a besedě se dozvídáme o prostém životě bratří rozděleném mezi modlitbu a práci. Cítíme, jak jej tento život naplňuje.

Ludmila Jirešová

Letos jsem se poprvé účastnila farní zahraniční pouti. Byla to pout' po stopách francouzských světců. Odjížděla jsem s určitými obavami, jelikož trpím žaludeční nevolností v autobuse, špatně usínám,... Musím napsat, že vše ze mě spadlo po nastoupení do autobusu. Cesta plynula příjemně v rozhovorech, společné modlitbě, dokonce jsem nad ránem

i usnula. A tak jsme doputovali v sobotu asi ve 13 hodin do La - Salette (po 21 hodinách cesty a 1315 kilometrech), místo zjevení P. Marie pasáčkům Maximinu a Mělanii.

Chtěla bych se zastavit u pátého dne naší pouti, a to byla návštěva trapistického kláštera v Sept - Fons. Už při vstupu na mě dýchl atmosféra klidu a harmonie. Po přivítání českým řeholníkem jsme zhlédli video o historii a životě kláštera. Mniši se řídí benediktinským heslem „Modli se a pracuj“. Pracují v tichu, každý má na starosti

určitou oblast podle své bývalé profese. Komunikují v případě nutnosti nebo se dorozumívají gesty. Tím vytvářejí prostor pro hlubší vnímání Boha. Mohli jsme se účastnit společné polední modlitby, i když jen pasivně. Navštívili jsme místní obchod a zakoupili dárky pro své nejbližší a přátele.

Prekvapením pak byl bohatý oběd, připravený jen pro nás. Nechyběl ani pohár dobrého francouzského vína. Sami mniši se stravují velmi skromně. Mají jídelniček na týden a ten se stále opakuje, například ve středu je mrkev. Měli jsme možnost procházet se v tichu v krásně upravené zahradě, která přímo vybízela k rozjímání. Potom už jsme se museli rozloučit a pokračovali jsme v cestě do Nevers, místa působení a odpočinku sv. Bernadetty. Ale o tom bude psát další poutník. Za sebe chci poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě i průběhu celé pouti. Je to pro mě velké povzbuzení a zážitek na celý život. Díky všem.

Odpoledne nás cesta přivádí do města Nevers, kde v komunitě sester milosrdné lásky žila svatá Bernadetta. Dokonce jsme bydleli v klášteře, kde žila, zemřela a kde také v kostele spočívá její neporušené tělo. V jeho blízkosti jsme slavili mši sv. toho dne. Ještě dříve nás jedna ze sester provedla po celém areálu. Byla radostná a milá jako bývala i sv. Bernadetta. Kdosi poznamenal, že samotný její doprovod na něj působil jako modlitba.

Anna Klusoňová, v Dolním Újezdě

Tak jsme se navrátili z pouti. Anebo spíš 14. 9. 2018 vyrazili na další úsek naší životní pouti s doprovodem „nových“ svatých? Ne, že bychom o nich dřív nevěděli, ale na projeté cestě jsme je poznali a zakusili docela blízko. I místa, kde žili a pobývali, se nám stala důvěrně známými.

Rodina i kamarádi se mě ptají: „Kde se ti líbilo nejvíce?“ Není lehké odpovědět, všude jsme nějak intenzivněji vnímali Boží přítomnost a uvědomovali si velkou lásku „místních“ světců k Bohu i bližnímu. Každý z nich naprosto zasvětil svůj život službě nejpotřebnějším a potýkal se ales-

poň část svého života s velkými neshodami, nepochopením, opomíjením ostatními. To nezní příliš lákavě, vidíte? Jenomže tito lidé byli šťastní a touha po vnitřním štěstí je vložena do nás všech. Hodně mě oslovil život svaté Bernadetty Soubirous. Možná i proto, že je mojí křestní patronkou. Na naší farní pouti jsme připutovali do Nevers,

kde žila Bernadetta v klášteře milosrdných sester. Byli jsme přímo v tomto klášteře ubytováni a mohli si projít její oblíbená místa v klášterní zahradě, současnou malou kapli, kde Bernadetta zemřela, klášterní kapli, kde je v nedotknutém stavu uložena ve skleněném sarkofágu. Průvodkyní nám byla jedna ze současných 4 sester tohoto řádu, které v Nevers dnes žijí. Díky jejímu výkladu, který byl spíš formou modlitby, jsem pochopila mnohé z Bernadetina života. Bernadetta v sobě neměla nic z přehnané zbožnosti, byla prostá, nenápadná, přitahovala všechny spolusestry svou radostí. Matka představená je posílala pro povzbuzení a rozveselení i k jejímu lůžku, když už byla Bernadetta velmi nemocná. Bernadetta se chtěla dle pokynu Matky Boží v Lurdech co nejvíc modlit za obrácení hříšníků a obětovat za ně své nesnáze a utrpení. Chtěla být Láskou Kristovou pro své okolí. Vyrvalá modlitba za nás - za hříšníky, to je to poselství, které jsem na pouti obdržela. Díky, Matko Boží, že se modlíš s námi a přimlouváš se za nás.

20. 9.

Po delší cestě jsme strávili krásný den v malebném starobylém městě Vezelay. Mši svatou jsme slavili v chrámu sv. Máří Magdalény. Odpoledne jsme si jej prohlédli s průvodcem. Je to krásná románsko – gotická bazilika, která však ještě nese stopy poškození po náboženských válkách a francouzské revoluci.

I samo městečko je půvabné, jak zjišťujeme, když v něm můžeme beze spěchu pár hodin pobýt. Někteří se vydávají i na procházku po okolí. K večeru přejíždíme na ubytování poblíž Paříže.

21. 9.

Do Paříže přijíždíme dopoledne. Navštívíme nejprve kostel sv. Vincence z Pauly, jenž je považován za zakladatele organizované charity. Pomodlíme se tam desátek růžence.

Mši sv. slavíme u sester vincentek v ulici Rue du Bac, kde se roku 1830 dostalo zjevení sv. Kateřině Labouré, aby dala zhotovit tzv. Zázračnou medailku. Tu pak všichni dostaneme od slovenské sestřičky, která nám vše vyložila a která dříve působila v Hradci Králové.

Pak zamíříme ke kostelu Saint Germain de Prés, kde se můžeme krátce pomodlit, a metrem dojedeme do samého centra Paříže. Odpoledne poznáváme město při plavbě lodí po Seině a po ní se přesuneme ke katedrále Notre Dame.

Tam se rozcházíme na individuální prohlídku, nákupy apod.

V podvečer pak jdeme po nábřeží a centrem města k místu, kde asi v 19.15 nastoupíme do autobusu na zpáteční cestu. S Paříží i Francií se loučíme, když projíždíme osvětlenými bulváry a ulicemi.

Lenka Preslová

Prožitky, které jsem měla možnost zažít na naší farní pouti po Francii, jen těžko dávám do slov a formuluji. Důvodem je jejich síla a hloubka. Ještě před pár lety by mě vůbec nenapadlo, že něco takového existuje, a už vůbec ne, že mi bude dána milost tyto hodnoty vnímat. Podělím se o pár momentů, které se mi vryly do paměti. Po náročné a dlouhé cestě až do jižní Francie byl závěr nekončící strmé šplhání a zatačky nad srázy stále nahoru a nahoru, žaludek mi poskakoval. Když se kola našeho autobusu konečně definitivně zastavila, byli jsme na místě – La Salette, místo zjevení Panny Marie. Nikdy jsem o něm neslyšela. Únava po nedlouhé chvíli kupodivu spadla – tím důvodem bylo nejen překrásné místo vysoko uvnitř Alp, ale především před námi se odvíjející příběh dvou dětí Mélanie a Maximina, kterým se v roce 1846 Panna Maria zjevila. Živě jsem před sebou viděla, jak se v těch strmých a po většinu roku nehostinných horách plahočí se stády dětí, které vypomáhají svým rodičům od hladu a bídy tím, že za malou úplatu pasou stáda jako nájemní pasáče. A právě tady, snad na konci světa a těm nejchudším se naše Matka zjeví. To místo je tak duchovně silné, že to neumím vyjádřit. Odnese jsem si svůj vnitřní zážitek – když jsem se ráno po osvěžující noci probudila, vůbec jsem nevnímala pod sebou postel, ale jako bych byla v těch horách v prostoru. Rukou jsem hmatala, abych se ujistila, jak to vlastně je. Postel tam byla, ale já jsem byla duchovně jinde.

No, a když jsme po snídani vyrazili dále za dalšími místy naší poutě, vůbec se mi odsud nechtělo. Říkala jsem si, kdyby už mě nic jiného neoslovilo, tak to stálo za to. A to byl teprve začátek. Ještě zmíním jeden, pro mě silný zážitek. Než jsem jela na tuto pout', kamarádka mi shodou okolností půjčila knížku Píseň o Bernardettě od Franze Werfela. Měla jsem tedy silný příběh Bernardettina nelehkého života v mysli. A vůbec mě nenapadlo, že se podívám do míst (Nevers), kde 15 let žila a dožila, budu se pohybovat po klášteře, kde se pohybovala, budu na mši, kde v mém levém zorném úhlu bude náš otec Jiří celebrovat krásnou mši a v mém pravém zorném úhlu budu mít neporušené tělo svaté Bernardetty ve skleněné rakvi (drobné, malinké, skleněná rakev byla pro ni moc veliká). A dokonce budu spát pod jednou střechou se světicí, která leží jen o dvě patra níže v centrálním křídle kláštera, zatímco my jsme ubytováni v křídle levém. Vše jsem vnímala velmi intenzivně. Díky za tyto milosti. Těch silných duchovních dotyků bylo na naší pouti ještě více. Odnáším si je jako dary, které jsem měla možnost prožít. Chci poděkovat Pétě Pudilové za pečlivé vybrání míst, péči o nás poutníky, otci Jiřímu za duchovní doprovod, výborným průvodkyním Terezce a Radce a všem spolupoutníkům za krásnou atmosféru (promodlenou, laskavou a tolerantní) v autobuse, v kostelích, klášterech i u stolu.

Bylo mně i mé mamince s vámi všemi nádherně. Díky Bohu za všechny ty obrovské duchovní dary.

DUCHOVNÍ MÍSTA FRANCIE

Manželé Maruška a Jarek Kubečkovi z Rožnova pod Radhoštěm

Slova francouzského kazatele Reného Luca, který letos vystupoval na charismatické konferenci v Brně, byla tato: Víru máme nabízet, ne vnucovat.

Abychom mohli víru nabízet, měli bychom ji posilovat osobní modlitbou, modlitbou ve společenství, četbou písma svatého, četbou o životě svatých, svátosti smíření a dobrým duchovním vedením.

Před několika týdny jsme se s manželem zúčastnili poutního zájezdu s vaší chrudimskou farností, kde jsme navštěvovali jednotlivá místa, kde žili a pracovali ženy a muži, kteří svědčili o Bohu svým životem. Církev chtěla poukázat na svědectví jejich života, který nebyl vždy plný radosti, ale nesl i bolesti a nepochopení, zato plně zakotvený v Bohu, a tak je povýšila jmenováním mezi ostatní svaté.

Při našem zájezdě jsme navštívili několik míst, kde tito svatí působili. O některých z nich jsem četla, někteří byli pro mě znovu objeveni. Doporučuji např. k přečtení románově zpracovanou knihu Farář arský od Wilhelma Hünermanna.

Byl to moc pěkný zájezd. Děkujeme chrudimským účastníkům tohoto zájezdu, kteří nás přijali mezi sebe. Cítili jsme se s nimi dobře, jako bychom jeli s někým, koho už dávno známe. Veliké poděkování patří všem organizátorům, kteří do příprav vložili nemálo času a námahu. Moc děkujeme.

22. 9.

Domů se po cestě dlouhé 1160 km vracíme ve tři hodiny odpoledne a vítáme se s našimi drahými. Moc děkujeme Petře Pudilové za organizaci naší pouti, otci Jiřímu za duchovní doprovázení, našim průvodkyním Terezce a Radce za profesionální výkon a milý lidský přístup. V neposlední řadě také oběma řidičům za bezpečnou jízdu, laskavé plnění našich přání a pomoc na cestách. A samozřejmě Bohu díky.

Salvátor č. 47, listopad 2018 - příloha

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800